

i què ens mou?

Manifestació contra el Pla Hidrològic del 25 de febrer del 2001. Juntament amb les protestes contra la guerra de l'Iraq, la reivindicació de l'aigua de l'Ebre ha estat el motiu que més catalans ha tret al carrer darrerament.

tut que sigui, *de facto*, una veritable Constitució catalana? Per què no organitzem una cassolada per impedir que destrossin la unitat de la llengua un dia sí i l'altre també? Per què no aturem els trànsits cada cap de setmana per reclamar un finançament just de l'autogovern? Per què no fem boicot dels exhibidors i distribuïdors de cinema que castiguen el català a ser la llengua dels desgraciats? Per què no ens organitzem en *lobbys* per impedir que ens tractin com a estrangers a casa nostra? Per què no anem a Brussel·les i fem palès, amb milers de veus, que el català no és un "patois" digne de llàstima i propina?

Vull viure en pau i vull que l'Ebre continuï sent el riu de vida que ha estat sempre. Però també voldria que el meu país no es resignés de manera tan poruga a protestar només sí perilla el rectangle de davant de casa o si surt de franc fer voleiar la bandera dels bons principis còsmics i angèlics. El fet és que mobilitzar-se per tenir més recursos i més competències i per evitar que la nostra cultura sigui cada cop més moribunda no és una actitud que encaixi en allò "políticament correcte" ni en allò legitimat per la majoria dels grans mitjans de comunicació. Està mal vist anar contracorrent i és incòmode. Sempre hi ha qui, davant dels problemes que he enumerat abans, fa una trampa recurrent i diu: "Tot això està molt bé, però ara toca parlar de la Catalunya real, la de la sanitat, la de l'educació, la de les infraestructures i la de les condicions de treball." Com si reclamar competències i recursos per un millor autogovern

no fos manifestar-se en favor de la Catalunya real, la de la gent que ens llevem, anem a treballar, paguem impostos i esperem serveis públics de qualitat. No és una cosa o l'altra, són les dues dimensions.

Resulta irritant i absurd que, situats davant la zona intermèdia de problemes de fons que defineixen el futur col·lectiu, els ciutadans de Catalunya siguem tan diferents de quan es tracta de defensar l'aigua de l'Ebre, evitar que ens posin una presó o un abocador de residus a la comarca de torn, o reclamar que siguem els primers a rebre ajuts per evitar la deslocalització industrial. També resulta un estrany contrasentit que els nostres esperits trobin un camí de

revolta sublim quan es tracta d'exigir la pau a milers de quilòmetres de distància i siguem tan poc solidaris amb nosaltres mateixos. Els catalans vivim escindits contra els catalans o és que ens molesta que ens prenguin per massa egoistes?

Tot això, òbviament, sonarà a música celestial a tots aquells que creuen que Catalunya no té dret a queixar-se i que rep, fins i tot, un tracte de privilegi en el conjunt d'Espanya. També sonarà a música celestial a tots aquells que consideren que es tracta, altra volta, d'una clàssica mania "nacionalista", alimentada per la insatisfacció permanent i el victimisme automàtic. Són molts els que pensen que Catalunya va posar punt i final a les seves il·lusions després de la manifestació de l'11 de Setembre de 1977, aquella en què –segons el mite instaurat per les cròniques– van aplegar-se 1 milió de persones. Després d'allò, asseguren, el carrer només pot servir per impedir transvasaments agressius impulsats pel pèrfid PP i guerres idiotes impulsades pel mentider Bush. La resta de demandes, ens diuen, no són importants o bé poden esperar els canals normals i previsibles.

O dependran –ai las!– de la sort, de la bona voluntat i del tarannà del dia, extrems que poden conduir-nos a un desfibrament notable cinc minuts abans del suïcidi indolor.

Francesc-Marc Álvaro és columnista de 'La Vanguardia' i professor de la Universitat Ramon Llull